

Crònica dels temps feliços de l'escena musical a Barcelona

Un llibre dels periodistes Andreu Gomila i Marta Salicrú, 'Putos himnes generacionals', recorre l'anecdolari i la història dels anys efervescents de l'escena musical a Barcelona, amb l'eclosió de bandes com Mishima, Standstill o Love of Lesbian, el mestratge d'Antònia Font, la maduresa de Roger Mas, Joan Colomo i Sílvia Pérez Cruz, el toc distintiu d'El Petit de Cal Eril, Hidrogenesse i Guille Milkyway i la irrupció llampant de Manel com a referent pop a tot l'Estat.

Reportatge de Xavier Aliaga

El llibre d'Andreu Gomila (Palma, 1977) i Marta Salicrú (Barcelona, 1980), editat per Empúries, no pretén contar la història dels artistes citats adés, protagonistes juntament amb segells com BankRobberi BCore o sales com l'Heliògobal de *Putos himnes generacionals. Relat sobre l'escena musical barcelonina* (Empúries). I els autors tampoc volen erigir-se en cronistes exhaustius d'una època concreta, "aquells temps feliços en què la música local era qui marcava el ritme dels nostres cors", confessen en la introducció. Un "gran moment de la música a Barcelona" que Gomila i Salicrú donen per acabat, almenys "de moment". Aquest llibre és més aviat el relat, de vegades bastant autoreferencial, de periodistes i fans, d'un moment concret i acotat que, inicialment, anava des de l'aparició el 2008 d'*Els millors professors europeus* de Manel fins a l'anunci de la dissolució d'Antònia Font, el 2013. En la pràctica, tanmateix, aquest eix temporal es desborda "per dalt i per baix".

Fins i tot les històries dels protagonistes seleccionats en funció de criteris bastant elàstics —uns quants dels artistes referenciats no són barcelonins, però l'escena no es pot entendre sense ells— generen connexions que serveixen per parlar de més gent. Un relat dels quinze primers anys del segle focalitzat en l'escena independent en català i castellà que, veritablement, féu feliç a un

bon grapat de gent. D'aquí el títol efervescent, els "putos himnes generacionals" com va batejar la "mare dels fills" de David Carabén, Flora Saura, les cançons que cantava el públic de Mishima. Un vehicle nostàlgic i informatiu alhora, sucós per a les persones que visqueren aquella època i per als neòfits i els no iniciats. I un llibre divertit, per moments, quan aborda el ric anecdolari associat i l'univers relacional de l'escena, les complicitats i amistats però també els conflictes.

L'eclosió de l'escena *indie* d'aquells anys és una suma de molts factors, alguns d'ells poc casuals, com ara el lingüístic. Un camí a seguir marcat pels mallorquins Antònia Font, un grup que demostrà que es podia fer un pop fresc i elaborat, amb unes lletres plenes de creativitat, cantant en català. La banda de Joan Miquel Oliver havia pitjat des dels inicis aquesta opció, però uns altres grups com ara Mishima, Standstill o Love of Lesbian, que començaren cantant en anglès per l'influx de les seues influències musicals, ampliaren el seu públic amb el canvi al català i el castellà. Es tracta de trajectòries que arranquen de manera relativament discreta. I que en algun moment veren disparat el seu coneixement popular amb discos cabdals com ara *Lamparetas* (Antònia Font) i *1999* (Love of Lesbian) que els converteixen en referències estatals de primer ordre. Per la seua banda, Mishima i Standstill, que s'acomiadaren fa poc, presenten

PROTAGONISTES

Alguns dels herois de l'escena barcelonina recent que apareixen al llibre:

- 1. Antònia Font.
- 2. Sílvia Pérez Cruz.
- 3. Hidrogenesse.
- 4. Roger Mas.
- 5. Mishima.
- 6. Joan Pons, El Petit de Cal Eiril.
- 7. Guille Milkyway.
- 8. Manel.

carreres artísticament molt solvents que els han donat indubtable prestigi crític i una base fidel de seguidors.

Cas diferent dels Manel, que arrenquen cantant en català i tingueren un èxit meteòric, instantani. Per mèrits propis i perquè ja havia un públic i uns programadors receptius, una autopista asfaltada. L'escena barcelonina, amb tot, s'ha nodrit també de bandes amb molta personalitat i visions creatives desacomplexades, com ara Hidrogenesse, La Casa Azul de Guille Milkyway o El Petit de Cal Eiril de Joan Pons. També hi ha hagut talents naturals –degudament conreats i alimentats– com Sílvia Pérez Cruz i Roger Mas, dues veus imperials que han trobat el seu punt de

maduresa i formes d'expressió que realcen aquell talent.

El llibre recorre satisfactòriament aquesta suma de factors. Fa derivades necessàries cap a productors, sales o publicacions. I conté un munt de curiositats com ara quan parla de la col·laboració no sempre fàcil entre Sílvia Pérez Cruz i Raül Fernández i de com acabaren descobrint la fusió nua i colpidora de la veu i la guitarra elèctrica en el seu reeixit àlbum *granada*. El lector també troba al volum les raons mai no acabades d'clarir de la dissolució d'Antònia Font, el relat de la carrera en solitari de Joan Miquel Oliver, amb vessant literària inclosa, els problemes de Joan Pons per treure's de sobre

l'etiqueta de "pop infantil", la indiferència de Milkyway davant la seua associació mediàtica amb el *tonti-pop*, l'ascens i caiguda de l'ukelele o la por de repetir-se en els Manel –també la seua timidesa amb la premsa–, l'impacte de les morts paternes en Carabén i Pérez Cruz, el debut com a actriu d'aquesta, l'amor incorruptible i paradoxal de Roger Mas envers el poeta Jacint Verdaguer i el colp de sort de substituir davant 2.000 persones Georges Moustaki, les referències cultes de Mishima, Standstill i Hidrogenesse, la passió d'aquest darrer grup per Morrissey o els orígens *hardcore* i la ben curiosa trajectòria de Joan Colomo. Tres lustres que han canviat la història del pop a casa nostra. ●